

ваше съ глава въ знакъ на одобрение, но на края той стана и се изправи, развълнуванъ душевно до очевидность, хвана за ржка събѣседника си български публицистъ, впи въ него едритѣ си очи и каза съ единъ видъ въздишка: „Имате право (vous avez raison); разбирамъ всичко, па отъ сърдце желая и залѣгамъ да се направи нѣщо добро както за българския народъ, така и за всички други, така още и за турския, който е не по-малко злочестъ отъ другитѣ, така въобще и за цѣлата империя. Но кому да разправишъ и съ кого да се разберешъ? Вие знаете, какво се случи, отъ като ви видѣхъ послѣднѣно на острова. Единъ султанъ биде сваленъ отъ прѣстола, другъ биде възведенъ на тоя прѣстолъ. Положението е много лошо. Новиятъ султанъ е като вързанъ плѣнникъ, той е, види се, добъръ човѣкъ, но той е безсиленъ, той нѣма ни дума, ни воля, и азъ не зная, какво може да се случи и съ него. Всичко се върши днесъ у насъ отъ една взела надмощие котерия, която води страната просто къмъ погибель. Тя е днесъ причина на всичкото зло. Ние сме всички за оплакване. Азъ съмъ министъръ, но, вѣрвайте ми, нѣмамъ никаква сила, никакъвъ авторитетъ. Живѣемъ отъ день на день, и никой отъ насъ не знае, какво ще ни сполети на другия день. Съвѣтвамъ ви, както васъ лично, така и всички ваши приятели и познати да мирувате, да не правите за сега никакви при никого постѣпки, да се заличите (vous effacer) до колкото е възможно за извѣстно врѣме. Поздрави Екзарха отъ моя страна, па съобщи повѣрително и нему и на всички ваши по-умни първенци да внимаватъ много въ всичко, що правятъ по вашитѣ народни работи, защото злото е много по-големо, отколкото можете да си го въображавате. Страхъ и трепетъ владѣе днесъ на всѣкъдѣ. *Ние сами се намираме подъ тероръ.* (Nous som-